

Auteur: Nadisha-Marie Kester

De kusten van Ceylon

De kusten van Ceylon schudden
In het gefluister van de schemering,
Palmbomen glinsterden elegisch in de regen,
Scherven van zielen wervelden in het rond.

De bloemen van de voorzienigheid ontsproten,
Leeg van tranen, vielen nu druppels van hoop,
Omdat hij zich van ons had afgekeerd –
Bitterzuurzoet op jouw schoot, moederland.

Een kracht in de moesson van gebrokene zielen,
Een spinnewiel dat ons ernaartoe trok
Aan de navelstreng de eeuwige verandering
Vormt nieuwe vazen uit de scherven, de dood...

Dus dansten we langs de oevers van Ceylon
In de zwoele avondgloed op het strand,
Waar blauwe golven steeds hoger slaan
En onze dromen smolten in het kokoskleurige zand.